Nr 37 Warszawa, dnia 17 listopada 1949 r.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

TREŚĆ:

OKOLNIKI MINISTERSTWA SKARBU: str.

252. Okólnik z dnia 20 października 1949 r.

w przedmiocie wykreślania z ewidencji spraw o przestępstwa objęte prawem karnym skarbowym

Niektóre Izby Skarbowe występują do Ministerstwa Skarbu z wnioskami o wykreślenie z ewidencji w celu zlikwidowania zaległości tych spraw karnych skarbowych, w których nie można wykonać prawomocnie orzeczonych kar pieniężnych i aresztu zastępczego z powodu nieustalenia miejsca pobytu skazanych.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

wykreślenie sprawy z ewidencji jest równoznaczne z usunięciem wpisu o skazaniu ze wszystkich rejestrów karnych. Jest to więc skutek zatarcia skazania w rozumieniu art. 32 i 46 p. k. s., który może nastąpić dopiero wtedy, jeżeli od przedawnienia kary upłynęło:

1) 5 lat — w przypadku skazania na grzywnę,
2) 3 lata — w przypadku skazania na karę pieniężną porządkową.

Przedawnienie wykonania kary w przypadku skazania na grzywnę następuje po upływie 10 lat, zaś w przypadku skazania na karę pieniężną, porządkową — po upływie 5 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia (art. 31 § 1 i art. 45 § 3 p. k. s.).

Stąd wynika, że zatarcie skazania, które pociąga za sobą usunięcie wpisu o skazaniu ze wszelkich rejestrów karnych w stosunku do osób uchylających się od wykonania kary, może nastąpić dopiero po upływie:

1) 15 lat — w przypadku skazania na grzywnę i
2) 8 lat — w przypadku skazania na karę pieniężną porządkową, licząc terminy te od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

Oczywiście, że wykreślenie z ewidencji spraw karnych skarbowych przed upływem wspomnianych terminów byłoby wyraźnym naruszeniem wyżej powołanych przepisów p. k. s., które w tym względzie nie zawierają żadnych wyjątków, a przeciwnie nawet nakazują zatrzymywać w celu wykonania kary orzeczonej przez polskie władze karzące skazanych zamieszkałych za granicą, jeżeli przekroczą granicę Państwa Polskiego (art. 251 § 2 p. k. s.).

Z tych względów należy zaniechać przedstawiania Ministerstwu Skarbu wniosków o wykreślenie z ewidencji tego rodzaju spraw a tym bardziej o umorzenie prawomocnie orzeczonych kar z powodu niemożności ich wykonania, gdyż wnioski te nie mogą być uwzględnione z braku podstaw prawnych.

Figurowanie w rejestrach karnych wymienionych spraw, jako niezakończonych nie należy uważać „za zaległości" w ścisłym znaczeniu tych słów, jeżeli sprawy te nie mogą być zakończone z powodu niemożności wykonania kary.

W uwagach do wykazów rocznych spraw karnych skarbowych (wzór Nr 3) należy uwidaczniać ilość spraw niezakończonych (rubryka 3) z powodu niemożności wykonania kary.

Dyrektor Departamentu **H. Birencwajg**

253. Okólnik z dnia 21 października 1949 r.

w sprawie kosztów egzekucyjnych w postępowaniu zabezpieczającym.

W związku z wątpliwościami podniesionymi przez jedną z izb skarbowych w sprawie pobierania kosztów egzekucyjnych od należności w przypadku, gdy należność przed dokonaniem zabezpieczenia została rozłożona na raty, względnie odroczona — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

Przepisy części III dekretu o egzek. adm. dotyczące postępowania zabezpieczającego, według których za czynności zabezpieczenia należności przed terminami ich płatności nie pobiera się kosztów egzekucyjnych — mają na celu nie obciążanie dłużnika kosztami postępowania zabezpieczającego w przypadku, gdy dłużnik nie jest w zwłoce z zapłatą należności. Przyjąć należy, że dłużnik nie jest w zwłoce nie tylko wówczas, gdy jeszcze nie upłynął ustawowy termin płatności, ale nie jest on w zwłoce także wówczas, gdy na skutek złożonego wniosku uzyskał decyzję władzy o przesunięciu ustawowego terminu zapłaty.

Stąd wniosek, że w tych przypadkach, gdy dłużnik na zasadzie decyzji władzy uzyskał przesunięcie ustawowego terminu zapłaty należności i wykonuje warunki zakreślone w decyzji — kosztów egzekucyjnych z tytułu dokonanego zabezpieczenia nie pobiera się.

Z istoty zabezpieczenia należności wynika, że zabezpieczenia można dokonać tylko przed terminami płatności należności (bądź ustawowym, bądź indywidualnie przesuniętym), a zatym nie ma przeszkód prawnych do dokonania czynności zabezpieczenia należności, co do której dłużnik uzyskał odroczenie (raty).

Podkreślić jednak należy, że właściwie pojmowany porządek administracyjny wymaga, aby w tych przypadkach, gdzie zachodzi niebezpieczeństwo, że w razie zwłoki należność nie zostanie zapłacona — władza egzekucyjna decyzję o zabezpieczeniu z reguły podejmowała przed wydaniem decyzji o przesunięciu terminu zapłaty należności i tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach stosowała wyjątki od tej zasady.

Dyrektor Departamentu **S. Kołakowski**

254. Okólnik z dnia 21 października 1949 r. w sprawie zaświadczeń władz podatkowych przy aktach notarialnych zbycia praw majątkowych.

Ministerstwo Skarbu w związku z okólnikiem z dnia 15 grudnia 1947 r. Nr D. V. 10065/4/47, ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu z r. 1947 Nr 61, poz. 419, podaje do wiadomości pismo okólne Ministerstwa Sprawiedliwości w sprawie wymienionej w nagłówku, wydane w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

MINISTERSTWO SPRAWIEDLIWOŚCI
Nadzór Sądowy
L. Dz. N. S. 173/49 Not.

Warszawa, dnia 30 lipca 1949 r.

Do
Rady Notarialnej
w Katowicach, Krakowie, Lublinie, Poznaniu, Toruniu i Warszawie.

Ministerstwo Skarbu nadesłało pismo z dnia 15 czerwca 1949 r. Nr D. V. 20387/4/48 w przedmiocie zaświadczeń urzędów skarbowych przy aktach notarialnych zbycia praw majątkowych ze spadku lub darowizny, następującej treści:

Ministerstwo Skarbu okólnikiem Nr 282 według numeracji Dep. V. 147/47 z dnia 7. VIII. 1947 r. L. D. V. 5588/4/47 zarządziło, aby urzędy skarbowe we wszystkich zaświadczeniach wydawanych w myśl art. 22 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 106) podawały wartość nabytych praw majątkowych w wysokości ustalonej w trybie art. 7 ust. 4 powołanego dekretu dla zorientowania notariuszów o rzeczywistej wartości sprzedażnej praw będących przedmiotem aktu notarialnego, którą należy przyjąć jako podstawę do obliczenia podatku od aktu.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 23 IX. 1947 r. Nr D. V. 5588/4/47 prosiło Ministerstwo Sprawiedliwości o wydanie odpowiedniego zarządzenia notariuszom, którzy w myśl art. 17 ust. 1 powołanego dekretu — są jako płatnicy obowiązani do prawidłowego obliczenia i pobierania podatków od sporządzonych przed nimi aktów.

Ministerstwo Sprawiedliwości wydało zarządzenie pismem okólnym z dnia 27. IX. 1947 r. za L. Dz. N. S. O. 4565/47, które zostało podane do wiadomości w Dzienniku Urzędowym Min. Skarbu z r. 1947 Nr 61, poz. 419.

Według doniesień izb skarbowych zostało stwierdzone podczas kontroli u notariuszy, że nie dołączają oni do akt kupna — sprzedaży praw majątkowych pochodzących ze spadków lub darowizn, zaświadczeń wydawanych przez urzędy skarbowe w trybie art. 22 powołanego dekretu lecz w treści aktów podają jedynie datę i numer zaświadczenia oraz nazwę urzędu, który wydał zaświadczenie.

Brak omawianych zaświadczeń przy aktach notarialnych uniemożliwia kontrolerom izb skarbowych stwierdzenia na miejscu, czy notariusz przyjął do podstaw obliczenia podatku wartość podaną w zaświadczeniu.

Notariusze uzasadniają to postępowanie koniecznością zwrócenia zaświadczenia zainteresowanym stronom, a to celem przedstawienia zaświadczenia wydziałom hipotecznym i dołączenia do zbioru dokumentów odnośnych ksiąg hipotecznych.

Ministerstwo Skarbu, podając stan faktyczny, który bynajmniej nie odpowiada celom zamierzonym w powołanym na wstępie okólniku, uprasza Ministerstwo Sprawiedliwości o uzupełnienie zarządzenia, wydanego w dniu 27. IX. 1947 r. L. dz. N. S. O. 4565/47, aby notariusze do aktów przez nich sporządzonych, a dotyczących zbycia nieruchomości, pochodzących ze spadku lub darowizny, dołączali bądź oryginały zaświadczeń urzędów skarbowych, albo uwierzytelnione odpisy".

Ministerstwo Sprawiedliwości podziela stanowiska Min. Skarbu wyrażone w powyższym piśmie i prosi o podanie Ob. Ob. Notariuszom Okręgu Izby Notarialnej niniejszego pisma okólnego do wiadomości i stosowania.

za Dyrektora Departamentu Nadzoru Sądowego
(—) M. Grudziński

---

255. Okólnik z dnia 24 października 1949 r. w sprawie kwalifikacji w zakresie podatku dochodowego przychodów z zagranicy otrzymywanych w formie darów.

Organizacje charytatywne i wyznaniowe oraz osoby fizyczne niejednokrotnie otrzymują pomoc z zagranicy od bratnich organizacji lub od poszczególnych osób fizycznych w gotówce bądź też w formie paczek z darami, nadsyłanych bezpośrednio lub w formie tzw. „eksportu wewnętrznego".

W związku z niejednolitą kwalifikacją przez władze podatkowe obowiązku podatkowego w podatku dochodowym, jeśli chodzi o przychody osiągane w formie wymienionych darów, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) U osób prawnych, o których mowa w art. 3 pkt 6 pod. doch., wymienione przychody na równi z innymi przychodami z wyjątkiem przychodów osiągniętych ze źródeł przychodów podlegających opodatkowaniu podatkiem obrotowym, są wolne od podatku dochodowego, jeżeli dopełnione zostały warunki przewidziane w cyt. przepisie oraz § 5 rozp. wyk. pod. doch.

2) U osób fizycznych, które otrzymują bezpośrednio bądź też pośrednio dary w gotowiźnie lub w formie paczek z tytułu wykonywanego zajęcia (funkcyj, urzędu), przeznaczone bądź do rozdziału pomiędzy inne osoby bądź też stanowiące wynagrodzenie za spełniane funkcje, jeżeli na osobach tych z tytułu wykonywanego zajęcia ciąży obowiązek prowadzenia ksiąg (np. duchowni), osiągnięty w obu przypadkach przychód w formie darów (paczek) winien być uwidoczniony w księgach po stronie przychodów.

Dary przeznaczone do rozdziału i faktycznie rozdzielone (rozdane) powinny znaleźć w księgach wyraz po stronie rozchodów, wartość natomiast darów przeznaczonych dla danej osoby z tytułu spełnianych przez nią funkcji stanowi przychód podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym i należy do tej grupy źródeł przychodów, do której należą inne przychody osiągane przez daną osobę z tytułu spełnianych funkcji.

3) U pozostałych osób fizycznych dary, o których wyżej mowa, otrzymywane z zagranicy od osób fizycznych lub prawnych należy traktować jako darowizny wolne od podatku dochodowego z mocy przepisu art. 12 pkt 9 pod. doch., przy czym charakteru tego nie zmienia okoliczność, że otrzymywanie wymienionych darów przez daną osobę może się powtarzać.

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

---

256. Okólnik z dnia 25 października 1949 r. w sprawie udokumentowania zapisów dotyczących zakupu ziół przez apteki w prowadzonych przez nie księgach.

W związku z nasuwającymi się wątpliwościami, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1. Zapisy, dotyczące zakupu przez apteki ziół nieprzerobionych sposobem przemysłowym, bezpośrednio u rolników na miejscu w gospodarstwie rolnym, bądź poza obrębem gospodarstwa rolnego, lecz nie ze stałego miejsca sprzedaży (np. w handlu obnośnym), mogą być udokumentowane w prowadzonych przez apteki księgach handlowych, uproszczonych lub podatkowych dowodami wewnętrznymi, według przepisu art. 86 ust. 3 dekretu o postępowaniu podatkowym.

2. Przez określenie „zioła krajowe", użyte w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 27 lutego 1948 r. w sprawie dowodów wewnętrznych na zakup rzeczy ruchomych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23, poz. 90) rozumieć należy zioła krajowe sprzedawane przez takie osoby lub w takim stanie, że w danym przypadku nie ma zastosowania przepis art. 86 ust. 3 dekretu o postępowaniu podatkowym, a więc np. zioła krajowe sprzedawane przez osoby nie będące rolnikami, albo zioła krajowe przerobione sposobem przemysłowym.

Przez pojęcie „przerób ziół sposobem przemysłowym" rozumieć należy przerób ziół wykonywany w sposób określony w przepisach § 32 rozporządzenia w sprawie wykonania dekretu o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 17, poz. 108).

Przez „przerób ziół sposobem przemysłowym" rozumieć należy w szczególności suszenie w suszarniach ogniowych, stabilizację, krojenie i proszkowanie ziół, do postaci „pokrojone — concisum" i „sproszkowane — pulveratum".

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

---

257. Okólnik z dnia 26 października 1949 r. w sprawie odprawy celnej samochodów i motocykli, wprowadzanych do Polski na podstawie książeczek z przepustkami granicznymi.

Komitet Generalny Międzynarodowej Federacji Automobilowej (Fédération Internationale de l'Automobile)

i Międzynarodowego Związku Turystycznego (Alliance Internationale de Tourisme) — posiadający wspólne Biuro Centralne w Londynie (FIA/AIT) ustalił wprowadzenie typu książeczki z przepustkami granicznymi (Carnet de Passages en Douanes), wydawanej poprzez wspólne Biuro Centralne łącznie przez obydwie te organizacje, zrzeszające Kluby Automobilowe i Touring-Kluby całego świata. Nowy typ książeczki z przepustkami granicznymi ma zastąpić w przyszłości, po wyczerpaniu istniejących zapasów, książeczki oddzielne każdej z tych organizacji.

Okładka książeczki z przepustkami granicznymi FIA/AIT zaopatrzona będzie u góry w nadruk Bureau Central - Fédération Internationale de l'Automobile i Alliance Internationale de Tourisme, poza tym książeczka ta niczym nie będzie się różniła od poprzednich książeczek używanych przez Kluby Automobilowe i Touring Kluby — sposób użytkowania pozostaje również ten sam.

Wobec przyjęcia przez Automobilklub Polski całkowitej odpowiedzialności za wszelkie należności i roszczenia, jakie mogą powstać dla Skarbu Państwa z tytułu wprowadzenia do Polski samochodów i motocykli na podstawie książeczek z przepustkami granicznymi nowego typu, samochody i motocykle, wprowadzane na podstawie książeczek FIA/AIT, podlegają odprawie warunkowej stosownie do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 387) bez składania osobnego zabezpieczenia celnego.

W okresie przejściowym będą w użyciu wszystkie trzy typy książeczek z przepustkami granicznymi (Carnets de Passages en Douanes) a mianowicie:

1) **Carnets de Passages en Douanes** — wydane przez Fédération Internationale de l'Automobile (FIA) i wystawione przez Kluby Automobilowe zrzeszone w tej organizacji (okólnik z dnia 30 stycznia 1948 r. — Dz. Urz. Min. Sk. Nr 17, poz. 68),

2) **Carnets de Passages en Douanes** — wydane przez Alliance Internationale de Tourisme (AIT), wystawione przez Touring Kluby, należące do tej organizacji (okólnik z dnia 31 sierpnia 1948 r. — Dz. Urz. Min. Sk. Nr 83, poz. 360),

3) **Carnets de Passages en Douanes** — wydane przez Fédération Internationale de l'Automobile i Alliance Internationale de Tourisme (FIA/AIT) łącznie i wystawione przez Kluby Automobilowe oraz Touring Kluby zrzeszone w jednej z tych organizacji, lub też w obydwóch jednocześnie, jak to ma miejsce w stosunku do Automobilklubu Polski.

Na okładce Carnets de Passages en Douanes FIA/AIT, wydawanych w początkowym okresie, będzie podany spis Klubów uprawnionych do wystawiania tych dokumentów, co jednakże Komitet Generalny FIA/AIT uznał za zbędne, postanawiając ograniczyć się w przyszłości jedynie do podania w tym miejscu nazw krajów, na które Carnet FIA/AIT jest ważny.

Dla dokonania odprawy celnej samochodów i motocykli wystarczy przedłożenie książeczek z przepustkami granicznymi, ważnymi na Polskę tj. gdy na książeczce nie ma adnotacji „non valable pour Pologne". Urzędy Celne nie mają obowiązku badania, czy dany Klub — wystawca książeczki należy do stowarzyszenia zagranicznego.

Powyższy tryb postępowania należy stosować zarówno do samochodów i motocykli wprowadzanych na podstawie książeczek z przepustkami granicznymi, opatrzonymi znakami FIA/AIT, jak również i znakami FIA oraz AIT.

Lista klubów — zrzeszonych w FIA podana jako załącznik do okólnika z dnia 30 stycznia 1948 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 17, poz. 68) jest już nieaktualna.

W okólniku z dnia 30 stycznia 1948 r. skreśla się wyrazy:

w ustępie drugim „wymienione w dołączonym wykazie" oraz

w ustępie trzecim „zgłoszone przez Automobilklub Polski według dołączonego wykazu".

Uchyla się ustęp trzeci okólnika z dnia 31 sierpnia 1948 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 83, poz. 360).

Dyrektor Departamentu **Z. Czyżewski**

---

258. Okólnik z dnia 31 października 1949 r. w sprawie stosowania art. 206 p. k. s.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że władze I instancji uprawnione do orzecznictwa, zakończone dochodzenia w sprawach karnych skarbowych przeprowadzone przez Ochronę Skarbową lub inny organ wykonawczy uzupełniają jeszcze w trybie art. 206 p.k.s. mimo,że czynność ta została już przez te organy dokonaną Powtarzanie tych czynności przez władzę orzekającą Ministerstwo uważa za zbędne, gdyż Ochrona Skarbowa i inne organy wykonawcze na podstawie § 29 przepisów wykonawczych do p.k.s. są uprawnione do dokonywania wszystkich czynności dochodźczych, a więc i czynności, określonych w art. 206 p.k.s.

Oczywiście, że powyższe wyjaśnienie nie stoi na przeszkodzie do przeprowadzenia przez władzę orzekającą uzupełniającego dochodzenia w tych wypadkach, jeśli zebrany materiał dowodowy nie wyświetla w dostatecznej mierze wszystkich okoliczności, niezbędnych dla rozstrzygnięcia sprawy, lub gdy w toku dochodzenia dopuszczono się istotnych wadliwości przy utrwalaniu dowodów przestępstwa.

Zaznacza się przy tym, że w zasadzie nie należy poruczać prowadzenia dochodzeń o charakterze śledczym (art. 205 — 212 p.k.s.) osobom, które przyczyniły się do wykrycia przestępstwa.

Dyrektor Departamentu **H. Birencwajg**

---

259. Okólnik z dnia 31 października 1949 r. w sprawie egzekucji administracyjnej radiofonicznych opłat abonamentowych.

W myśl art. 21 ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 63, poz. 481) w związku z art. 2 ustawy o utworzeniu i zakresie działania Centralnego Urzędu Radiofonii (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 9, poz. 50) radiofoniczne opłaty abonamentowe podlegają przymusowemu ściągnięciu w trybie administracyjnym.

Przedsiębiorstwu Państwowemu — Polskie Radio zlecono czasowo inkaso wspomnianych opłat radiofonicznych.

Niebawem Dyrekcja Polskiego Radia przystąpi do sporządzania wniosków egzekucyjnych celem przymusowego ściągania zaległych radiofonicznych opłat abonamentowych w trybie egzekucji administracyjnej. W związku z tym Ministerstwo Skarbu poleca, aby urzędy skarbowe realizowały bezzwłocznie otrzymywane wnioski egzekucyjne, dotyczące tych opłat, uwzględniając je w planach egzekucji na równi z tytułami wykonawczymi, dotyczącymi zobowiązań podatkowych.

Dyrektor Departamentu **S. Kołakowski**

---

260. Okólnik z dnia 5 listopada 1949 r. w sprawie zezwoleń na wyrób i sprzedaż napojów winnych.

W związku z wątpliwościami w sprawie wydawania zezwoleń na produkcję napojów winnych, Ministerstwo Skarbu przypomina, że w myśl art. 7 ustawy z dnia 18 listopada 1948 r. o produkcji win, moszczów winnych i miodów pitnych oraz o obrocie tymi produktami (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 462) zezwolenia na produkcję napojów winnych wydaje obecnie Minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego w porozumieniu z Ministrem Skarbu, natomiast zezwolenia na hurtową sprzedaż tych napojów w myśl art. 18 cyt. ustawy wydaje Minister Handlu Wewnętrznego.

Przy opiniowaniu podań zarówno na wyrób jak też na hurtową sprzedaż napojów winnych należy brać pod uwagę jedynie względy podatkowe (lojalność podatkowa, kontestacja karna itp.) zaś dotychczasowe badania co do technicznych wymogów ograniczyć do tych wymogów, które są bezpośrednio związane ze sprawowaniem specjalnego nadzoru podatkowego nad przedsiębiorstwem.

Dyrektor Departamentu **Inż. T. Sibera**

---

261. Okólnik z dnia 10 listopada 1949 r. w sprawie egzekucji zobowiązań podatkowych z majątku, który uległ przepadkowi na rzecz Skarbu Państwa.

W związku z wątpliwościami podniesionymi przez władze egzekucyjne co do postępowania tych władz w razie orzeczenia o przepadku na rzecz Skarbu Państwa majątku zajętego w toku egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych, bądź też w razie ustanowienia zabezpieczenia grożącego przepadku tego majątku — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

I. Orzeczenie o przepadku majątku, do którego ma zastosowanie dekret z dnia 22 października 1947 r. o przepadku majątku (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 390 i z 1949 r. Nr 25, poz. 179).

Przepisy dekretu z dnia 22 października 1947 r. o przepadku majątku stosuje się w myśl art. 1 ust. 1 tego dekretu do przepadku całości lub części majątku orzeczonego, jako kara dodatkowa przez sąd oraz do przepadku orzeczonego przez Komisję Specjalną do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym.

Przepisów tego dekretu — jak to wynika z art. 1 ust. 2 tego dekretu — nie stosuje się do przepadku narzędzi, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, oraz do orzeczonego przez sąd przepadku przedmiotów, pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa, jak również do przepadku majątku, orzeczonego w postępowaniu karnym skarbowym.

W myśl art. 7 ust. 1 i 2 tego dekretu za zobowiązania osoby, której majątek uległ w całości przepadkowi Skarb Państwa odpowiada do wysokości wartości majątku, który przeszedł na Skarb Państwa. Należności Skarbu Państwa oparte na tytule publiczno lub prywatnoprawnym, traktuje się w tym przypadku narówni z innymi wierzytelnościami, przypadającymi od skazanego choćby należności publiczno-prawne zostały ustalone po uprawomocnieniu się orzeczenia o przepadku. Skarb Państwa zachowuje jednak pierwszeństwo zaspokojenia, służące mu z mocy prawa w stosunku do tych należności. W razie orzeczenia o przepadku części majątku, Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za zobowiązania tylko wówczas, gdy wolny od przepadku majątek skazanego nie wystarcza na zaspokojenie wierzytelności.

Jak wynika z przytoczonego przepisu art. 7 prawodawca odstąpił od przyjętej powszechnie zasady prawnej, że konfiskata stanowi pierwotny tytuł nabycia majątku i ustanowił odpowiedzialność Skarbu Państwa w granicach określonych w tym artykule; zwolnił tym samym prawodawca powyższy majątek od bezpośredniej odpowiedzialności za wzmiankowane zobowiązania, wprowadzając zamiast wspomnianej odpowiedzialności z konkretnych przedmiotów, które uległy przepadkowi, ogólną odpowiedzialność Skarbu Państwa do wysokości wartości przedmiotów, które uległy przepadkowi. Z tych względów brak podstaw prawnych do dalszego kontynuowania poprzednio wdrożonych — w stosunku do tych przedmiotów — czynności egzekucyjnych w poszukiwaniu należności podatkowych. Jeżeli zatem ruchomości zajęte w toku egzekucji zostaną objęte orzeczeniem o przepadku, władza egzekucyjna jest obowiązana odstąpić od realizacji zajęcia egzekucyjnego a skierować egzekucję do majątku, wolnego od przepadku a w razie jego braku bądź gdyby wolny od przepadku majątek nie wystarczał na zaspokojenie egzekwowanych należności — władza egzekucyjna zgłosi egzekwowane zobowiązanie podatkowe właściwemu okręgowemu urzędowi likwidacyjnemu, powołanemu w myśl art. 8 wspomnianego dekretu do wykonania orzeczeń o przepadku. Zgłoszenia należy dokonać w formie wykazu zaległości zaopatrzonego w klauzule wykonalności sporządzonego w dwóch egzemplarzach. Wykaz należy doręczyć okr. urzędowi likwidacyjnemu za potwierdzeniem odbioru na drugim egzemplarzu wykazu zaległości. W razie zgłoszenia innych roszczeń w myśl art. 7 powołanego dekretu—okręgowy urząd likwidacyjny uwzględnia zgłoszone zaległości podatkowe przy ustalaniu kwot, jakie Skarb Państwa jest obowiązany zapłacić innym wierzycielom skazanego. Zaległości z tytułu państwowych podatków Skarb Państwa nie uiszcza. Na podstawie zwróconego przez okręgowy urząd likwidacyjny drugiego egzemplarza wykazu zaległości władza podatkowa odpisuje zaległości w karcie kontowej skazanego jako nieściągalne, chyba, że skazany po orzeczeniu przepadku uzyskał majątek, z którego zaległości te znajdą pokrycie. W tym przypadku o zapłaceniu zaległości zgłoszonych do okręgowego urzędu likwidacyjnego należy urząd ten zawiadomić.

Ministerstwo Skarbu zauważa, że konfiskata pewnych tylko przedmiotów majątkowych dłużnika niepowoduje umorzenia zobowiązań podatkowych. Odpisanie zaś zaległości w konkretnym przypadku może nastąpić tylko z powodu nieściągalności.

II. Orzeczenie o przepadku majątku, co do którego nie ma zastosowania dekret z dnia 22 października 1947 r. o przepadku majątku.

Do przepadku majątku, do którego nie ma zastosowania powołany wyżej dekret o przepadku majątku — stosuje się ogólne zasady prawne dotyczące nabycia mienia w drodze konfiskaty. Zgodnie z tymi zasadami prawnymi przepadek stanowi pierwotny tytuł nabycia. Ta istotna cecha nabycia własności majątku podlegającego przepadkowi uzasadnia wyłączenie wszelkiej odpowiedzialności Skarbu Państwa za zobowiązanie osoby, w stosunku do której został orzeczony przepadek. Majątek skonfiskowany przechodzi w tym przypadku na Skarb Państwa wolny od jakichkolwiek zobowiązań skazanego i z majątku tego nie mogą być dochodzone żadne roszczenia.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż w razie orzeczenia o przepadku majątku, który był przedmiotem egzekucyjnego zajęcia, a do którego nie ma zastosowania wspomniany dekret o przepadku majątku — należy odstąpić od dalszych czynności egzekucyjnych zmierzających do zrealizowania egzekucyjnego zajęcia, a wobec braku odpowiedzialności Skarbu Państwa za zobowiązania skazanego — należy skierować egzekucję do wolnego od przepadku majątku skazanego. W razie nieściągalności nie należy zgłaszać tych zaległości urzędowi likwidacyjnemu, lecz postąpić zgodnie z przepisami w zakresie likwidacji nieściągalnych zobowiązań podatkowych.

III. Postanowienie o zabezpieczeniu grożącego przepadku majątku.

Postanowienie o zabezpieczeniu grożącego przepadku majątku (art. 1 ust. 1 pkt 2 powołanego dekretu o przepadku majątku) nie przesądza jeszcze kwestii przejścia tego majątku na własność Państwa, ani też odpowiedzialności Skarbu Państwa z art. 7 wspomnianego dekretu. Jeżeli zatem postanowieniem o zabezpieczeniu grożącego przepadku majątku zostaną objęte ruchomości, stanowiące przedmiot egzekucyjnego zajęcia, należy zawiesić dalsze czynności egzekucyjne, które mogłyby udaremnić realizację uprawnień, jakie uzyskałby Skarb Państwa — w razie wydania i uprawomocnienia się orzeczenia o przepadku. A więc nie należy zarządzać sprzedaży zajętych ruchomości. Wobec tymczasowego charakteru postanowienia o zabezpieczeniu grożącego przepadku majątku, dokonane w toku egzekucji i zajęcie pozostaje w mocy, a jego skuteczność uzależniona jest od ewentualnego wydania i uprawomocnienia się orzeczenia o przepadku majątku. W przedstawionej wyżej sytuacji prawnej nie jest wykluczone a nawet jest wskazane dokonanie w trybie egzekucji administracyjnej zajęcia ruchomości, które zostały objęte postanowieniem o zabezpieczeniu grożącego przepadku majątku, zwłaszcza w przypadkach, gdy poza majątkiem, co do którego wydane zostało postanowienie o zabezpieczeniu przepadku, dłużnik nie posiada innego majątku wystarczającego na pokrycie egzekwowanych zobowiązań.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

OGŁOSZENIA

o unieważnieniu legitymacji urzędowych.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 54 wydaną przez Dyrekcję Ceł w Gliwicach dla ob. Adrian Franciszka.

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędową Nr 30 oraz legitymację specjalną Nr 1294 wydanych przez Okręgowy Inspektorat Ochrony Skarbowej w Płocku dla ob. Słuchońskiego Artura.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 71 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny w Warszawie dla ob. Jasińskiej Leokadii.

Cena zł 30

Prenumerata wynosi: rocznie zł 2400, półrocznie — zł 1300, kwartalnie — zł 700.
Prenumeratę należy wpłacać zgóry na piętnaście dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto Administracji Dz. Urz. Min. Skarbu w PKO w Warszawie Nr I-4428.
Należność za ogłoszenia o zagubionych lub skradzionych legitymacjach urzędowych wynosi zł 600 (ryczałt).
Inne ogłoszenia — zł 90 za 1 mm szerokości jednej szpalty.
Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.
Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1. Zam. 9851, B-97018, 8,500, 12. XI. — 18. XI. 49.